

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

TSJC. - 000358/2017
ORIGEN: 6000347/2016-00
NIG: 5300542120160002326

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 27 de març del 2018

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de data de registre 26-07-2016, la Sra. A.R.M. va presentar demanda laboral en reclamació de quantitat en contra del Sr. J.T.A. com a propietari del supermercat A demanant la seva condemna a satisfer-li en concepte d'indemnització per acomiadament fet de forma indeguda i improcedent, d'indemnització de danys morals, de salaris impagats i de despeses farmacèutiques i sanitàries, l'import total de 21.533,31.-euros, més els interessos legals a partir de la contesta a la demanda i les costes processals causades, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal dels Srs. J. i N. T.F., hereus universals del demandat, es va oposar a la demanda sol·licitant la seva íntegra desestimació amb la imposició de totes les costes processals al demandant i, subsidiàriament, va manifestar que una eventual indemnització seria inferior a la reclamada i va sol·licitar que es prenguin en compte les sumes consignades judicialment i rebudes a títol d'acompte.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 29-06-2017, decidint desestimar la demanda i imposant les costes a la demandant.

La representació processal de la Sra. A.R.M. va interposar recurs d'apel·lació però per Sentència del 30-01-2018 aquesta Sala el va desestimar imposant a la mateixa les costes judicials de segona instància.

IV.- Contra aquesta decisió, la representació processal de la Sra. A.R.M. formula incident de nul·litat demanant la seva estimació i l'anul·lació de les actuacions judicials practicades des de la data de presentació de l'escrit de proves fins a l'actualitat i posterior convocatòria a les parts litigants de l'evacuació del tràmit de conclusions.

Per altressí, demana la suspensió de l'execució de la Sentència i això fins que aquesta part obtingui la corresponent resolució prop del Tribunal Constitucional.

La representació processal dels Srs. J. i N. T.F. demana la desestimació de l'incident de nul·litat amb imposició a la part promotora del mateix de les costes ocasionades.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- La part incidental sosté que la nostra Sentència ha vulnerat els seus drets fonamentals a la jurisdicció, a l'obtenció d'un procés degut i d'una decisió fonamentada en dret i a la tutela judicial efectiva, reconeguts en

l'article 10 de la Constitució i també al dret a la intimitat reconegut a l'article 14 de la Constitució andorrana.

Argumenta en resumit que ha quedat provat que la part empresarial tot i coneixent l'estat d'embaràs de la Sra. A.R.M. va decidir acomiadar-la, que l'article 90.2 del Codi de relacions laborals no seria d'aplicació en la present causa perquè només es pot aplicar quan l'empresari no coneix l'estat d'embaràs de la treballadora, quan en el cas present la dificultat de la demandant era corroborar que l'empresari coneixia, abans i/o simultàniament a l'execució de l'acte d'acomiadament l'estat d'embaràs i ha quedat abastament acreditat que sí que el coneixia abans de practicar l'acomiadament, que davant de la simple manifestació i oferiment de la treballadora de que es trobava embarassada l'empresari hauria d'haver actuat tal i com va fer l'any 2015, és a dir, no practicant l'acomiadament i finalment que, a partir d'aquest moment, i quan ja l'empresari ja coneix l'estat d'embaràs de la treballadora, l'exigència d'aportar un certificat mèdic que corrobore aquest estat és una exigència que esdevé del tot estèril ja que no havia de "provar" res més així com una vulneració a l'esfera més íntima de la mateixa treballadora.

II.- Es veu que el present incident cerca essencialment a que es torni a examinar novament i diferentment el cas ja resolt per aquesta Sala però sense establir en què la Sentència criticada comportaria una vulneració d'un dret fonamental.

Cal recordar que, segons recorda el Tribunal Constitucional, en l'aplicació de la legalitat ordinària la decisió jurisdiccional ha de donar resposta a les qüestions plantejades i aquesta resposta no ha d'incórrer en error material patent, ha de ser motivada i no ha de resultar arbitrària, en el sentit de lògicament i jurídicament irracional.

Així, el dret a la jurisdicció consisteix a promoure l'activitat jurisdiccional sobre les pretensions deduïdes, amb el benentès que la decisió no ha d'ésser necessàriament favorable a les pretensions de l'actor. Qualsevol desestimació d'una pretensió ha d'ésser raonada, amb motius suficients dels quals es desprengui que la decisió no és arbitrària i sense que es dubti de la imparcialitat del jutgador.

Tal supòsit de violació del dret a la jurisdicció no existeix en el present

cas com ho exposarem tot seguit.

III.- Malgrat que la treballadora torna a insistir en el fet que l'empresa hauria practicat el comiat no causal quan ja coneixia el seu estat d'embaràs, hem motivat de manera detallada i suficient com la valoració de la prova existint en autes havia de portar a la conclusió que l'empresa va conèixer l'estat d'embaràs després de la notificació del comiat.

Aquesta circumstància era transcendent per a la resolució del cas i vam recercar i raonar perquè s'havia d'arribar a aquesta conclusió.

La representació de la treballadora sostenia que l'empresa hauria d'haver actuat de bona fe i desistir del seu acomiadament.

A això vam respondre que no quedava provat que l'empresa coneixia l'estat d'embaràs al moment de decidir i practicar el comiat i que al contrari ressortia de les actuacions (en particular de les testificals, dels elements mèdics finalment aportats i de les contradiccions en les manifestacions de la Sra. A.R.M.) que l'empleada havia informat del seu estat després d'haver rebut la notificació. No cal repetir la nostra motivació al respecte exposada de manera detallada en el Fonament IV.- de la resolució criticada.

Per tant, sí que era d'aplicació el mecanisme de l'article 90.2 del Codi de relacions laborals el qual limita la possibilitat de comiat no causal que té l'empresari i disposa que una treballadora embarassada que rep la carta d'acomiadament no causal pot refusar el comiat i aconseguir que l'avís del mateix quedi nul i sense efecte. La Llei marca de forma molt clara el procediment a seguir: la treballadora té només una obligació ("ha de"), la de notificar a l'empresa que està embarassada en el termini màxim de 15 dies, per mitjà de qualsevol conducte fefaent dels previstos a l'article 96, i adjuntar-hi un certificat mèdic que ho acrediti.

Com vam explicar, l'article 90.2 funciona de manera retroactiva ja que si la treballadora no accepta el comiat i informa l'empresari de manera fefaent i en el termini legal, el comiat malgrat haver-se practicat legalment esdevé nul per l'efecte de la Llei.

Per tant, mantenim que només li pertocava aportar un certificat mèdic per deixar el comiat sense efecte com apareix que havia fet al mes de març del

2015, el que demostra que no ignorava aquest mecanisme legal.

A partir d'aquí, apareix que és la malaurada i inoportuna decisió de no aportar el certificat mèdic exigít per la llei (i això malgrat que a més l'empresa li va recordar que era el procediment legalment previst) que va permetre que el comiat es pogués mantenir i produir els seus efectes.

IV.- D'altra banda, s'invoca una vulneració a l'esfera més íntima de la mateixa treballadora i a l'article 14 de la Constitució andorrana (*"Es garanteix el dret a la íntimitat, a l'honor i a la pròpia imatge. Tothom té dret a ésser protegit per les lleis contra les intromissions il·legítimes en la seva vida privada i familiar."*).

Però l'article 18bis de la LTPJ que regula l'incident de nul·litat d'actuacions només es refereix a les resolucions i omissions que vulnerin el dret fonamental a la jurisdicció reconegut a l'article 10 de la Constitució.

No obstant això, per tal d'aportar una resposta més completa podem afegir les consideracions següents.

Vam recordar que la jurisprudència espanyola citada no podia ser d'aplicació a Andorra per la resolució d'un litigi relatiu a l'aplicació d'una modalitat particular d'extinció de la relació laboral prevista pel Codi de relacions laborals andorrà i que el litigi s'havia de resoldre en base a la legislació andorrana tal com interpretada pels òrgans jurisdiccionals andorrans i en particular per aquesta Sala.

Tanmateix vam indicar que donat el caràcter internacional de les fonts del dret laboral i l'existència de principis rectors comuns a quasi totes les legislacions socials modernes, sempre era interessant a nivell comparatiu tenir en ment les solucions dels països més propers.

Justament, la protecció de la maternitat i del lloc de treball de la dona embarassada constitueix un objectiu essencial i històric de la regulació laboral.

Així, el conveni nº 183 de la OIT de l'any 2000 que constitueix la norma internacional de referència prohibeix l'acomiadament de la dona durant el seu embaràs. De la mateixa manera, l'article 10 de la Directiva europea nº92/85/CEE prohibeix l'acomiadament de la treballadora embarassada (és a dir segons els termes de l'article 2 de dita Directiva, de qualsevol treballadora

que comunica el seu estat a l'empresari de conformitat a la legislació i/o pràctiques nacionals.).

Ara bé, si és clar que la protecció de la intimitat justifica que l'assalariada no tingui cap obligació de revelar a l'empresa el seu estat, també és cert que el desplegament del principi de prohibició d'acomiadament d'una dona embarassada suposa necessàriament que l'empresari tingui coneixement del mateix. És així que tota legislació que regula la protecció de l'assalariada encinta ha de preveure el sistema d'informació de l'empresari i la solució més adequada i retinguda de manera general és l'acreditació per un metge mitjançant certificat o qualsevol document d'ell de natura a establir el caràcter versemblant de l'estat de gestació.

En el nostre cas, on queda establert que l'empresari ha estat informat de l'embaràs després d'haver notificat el comiat, la vulneració de la intimitat de la treballadora que suposa la comunicació de tal certificat, necessària per assegurar l'efectivitat de la seva protecció, no és ni il·legítim ni desproporcionada.

V.- Pel que fa a la sol·licitud de suspensió, l'article 18.4 disposa que la sol·licitud de nul·litat no suspèn l'execució de la resolució a la qual s'imputi la vulneració del dret fonamental a la jurisdicció, llevat que ho decideixi expressament el jutge o el tribunal en el cas que, si no ho decideix, es causi un perjudici greu i de difícil reparació a la part que al·lega la nul·litat.

Però, en el present cas no queda acreditat cap motiu que permeti considerar que l'execució de la resolució provocaria a la demandant un perjudici greu i de difícil reparació, tota vegada que no s'ha aportat cap element al respecte, en particular cap element en relació a la situació econòmica actual de la demandant que ha vist rebutjada en primera i segona instància la seva demanda a percebre una indemnització i que es veu condemnada a suportar les costes, extrem no concernit per l'incident de nul·litat que formula.

VI.- En aquestes condicions, s'ha de desestimar íntegrament l'incident de nul·litat d'actuacions plantejat i condemnar la part incidental a pagar les costes generades pel mateix.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR l'incident de nul·litat presentat per la representació processal de la Sra. A.R.M. contra la Sentència dictada per aquesta Sala en data 30 de gener del 2018, imposant a la part incidental les costes generades pel mateix.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramès testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.